

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 18 grudnia 2013 r. w przedmiocie postępowania w sprawie pomocy państwa SA.33995 (2013/C)(ex 2013/NN) – Niemcy, Wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz zmniejszone dopłaty EEG dla odbiorców energochłonnych, C(2013) 4424 final;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania;

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE:

- Skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na to, że przewidziane w Gesetz über den Vorrang erneuerbarer Energien (niemieckiej ustawie o uprzywilejowaniu energii odnawialnych, zwanych dalej: „EEG”) dopłaty EEG i szczególne wypłaty wyrównawcze nie stanowią przyznania zasobów państwowych czy też kontrolowanych przez państwo. Mające znaczenie dla kwalifikacji tych środków okoliczności faktyczne miały zdaniem strony skarżącej zostać ustalone w postępowaniu między Komisją a Republiką Federalną Niemiec. Zdaniem strony skarżącej rozwiane zostały wszelkie wątpliwości, które powinna była stwierdzić Komisja w postępowaniu prowadzonym na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE i art. 4 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE ⁽¹⁾.

2. Zarzut drugi: naruszenie art. 108 ust. 1 TFUE i zasady pewności prawa

- Strona skarżąca podnosi w tym zakresie, że Komisja nie uwzględniła art. 108 ust. 1 TFUE i zasady pewności prawa ze względu na to, iż, weryfikując dokonaną na wstępnym etapie badania kwalifikację EEG jako pomocy, przeprowadziła postępowanie w przedmiocie nowej pomocy na podstawie art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 659/1999, zamiast postępowania w przedmiocie pomocy istniejącej na podstawie art. 17 i nast. rozporządzenia nr 659/1999. W tym względzie skarżąca podnosi w szczególności, że Komisja w decyzji z dnia 22 maja 2002 r. nie zakwalifikowała EEG 2000 jako pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na brak przeniesienia zasobów państwowych. Ich zdaniem zmiany, jakie zaszły pomiędzy EEG 2000 a EEG 2012, są pozbawione znaczenia w kontekście wydania przez Komisję decyzji z dnia 22 maja 2002 r. Komisja mogła podnieść kwestię zmiany interpretacji przepisów prawa w ramach postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 1 TFUE, bez angażowania w to postępowanie skarżącej.

3. Zarzut trzeci: naruszenie art. 41 Karty Praw Podstawowych oraz prawa do bycia wysłuchanym

- Skarżąca podnosi również, że pozwana przyjęła zaskarżoną decyzję nie dając im możliwości zajęcia stanowiska w sprawie będącej jej przedmiotem.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

**Odwwołanie wniesione w dniu 22 kwietnia 2014 r. przez Jeana-Pierre’a Bodsona i in. od wyroku
wydanego w dniu 12 lutego 2014 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-73/12
Bodson i in. przeciwko EBI**

(Sprawa T-240/14 P)

(2014/C 223/22)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Jean-Pierre Bodson (Luksemburg, Luksemburg); Dalila Bundy (Cosnes-et-Romain, Francja); Didier Dulieu (Roussy-le-Village, Francja); Marie-Christel Heger (Nospelt, Luksemburg); Evangelos Kourgias (Senningerberg, Luksemburg); Manuel Sutil (Luksemburg); Patrick Vanhoudt (Gonderange, Luksemburg); oraz Henry von Blumenthal (Bergem, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat L. Levi)

Druga strona postępowania: Europejski Bank Inwestycyjny

Żądania

Wnoszący odwołanie wnoszą do Sądu o:

- uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej z dnia 12 lutego 2014 r. w sprawie F-73/12;
- w konsekwencji uwzględnienie żądań wnoszących odwołanie przedstawionych w pierwszej instancji, a tym samym
 - stwierdzenie nieważności decyzji o zastosowaniu w stosunku do wnoszących odwołanie decyzji Rady Dyrektorów EBI z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie ustalenia awansu płacowego z ograniczeniem do 2,8 % oraz decyzji Komitetu Zarządzającego EBI z dnia 14 lutego 2012 r. określającej siatkę osiągnięć powodującą utratę 1 % wynagrodzenia, które to decyzje zawarte są w rozliczeniach wynagrodzenia z kwietnia 2012 r. oraz stwierdzenie nieważności, w tym samym zakresie, wszystkich decyzji zawartych w kolejnych rozliczeniach wynagrodzenia;
 - w konsekwencji,
 - zasądzenie od strony pozwanej zapłaty kwoty wynikającej z różnicy w wynagrodzeniu wypłacanym na podstawie ww. decyzji Rady Dyrektorów EBI z dnia 13 grudnia 2011 r. oraz Komitetu Zarządzającego EBI z dnia 14 lutego 2012 r. w stosunku do wynagrodzenia wypłacanego na podstawie poprzedniego systemu płac; powyższą różnicę w wynagrodzeniu należy powiększyć o odsetki za zwłokę liczone od dnia 12 kwietnia 2012 r., a następnie naliczane 12. dnia każdego miesiąca, do czasu pełnej spłaty. Wysokość odsetek powinna być ustalona na poziomie stawki procentowej EBC powiększonej o 3 punkty;
 - zasądzenie od strony pozwanej odszkodowania za szkodę poniesioną ze względu na utratę siły nabywczej, którą szacuje się *ex aequo et bono* tymczasowo na 1,5 % miesięcznego wynagrodzenia poszczególnych wnoszących odwołanie;
 - obciążenie EBI kosztami postępowania;
- obciążenie strony pozwanej całością kosztów postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnoszą cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący pominięcia odmiennego charakteru stosunku pracy na podstawie umowy i stosunku pracy na podstawie regulaminu pracowniczego, naruszenia podstawowych warunków stosunku pracy oraz naruszenia kwalifikacji prawnej protokołu porozumienia.
2. Zarzut drugi dotyczący sprzeczności zawartych w wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej oraz przeinaczenia informacji zawartych w aktach sprawy.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasad bezpieczeństwa prawnego, nieretroaktywności i przewidywalności, a także przeinaczenia informacji zawartych w aktach sprawy.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia kontroli oczywistego błędu w ocenie oraz obowiązku uzasadnienia.

**Odwołanie wniesione w dniu 22 kwietnia 2014 r. przez Jeana-Pierre'a Bodsona i in. od wyroku
wydanego w dniu 12 lutego 2014 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-83/12
Bodson i in. przeciwko EBI**

(Sprawa T-241/14 P)

(2014/C 223/23)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Jean-Pierre Bodson (Luksemburg, Luksemburg); Dalila Bundy (Cosnes-et-Romain, Francja); Didier Dulieu (Roussy-le-Village, Francja); Marie-Christel Heger (Nospelt, Luksemburg); Evangelos Kourgias (Senningerberg, Luksemburg); Manuel Sutil (Luksemburg); Patrick Vanhoudt (Gonderange, Luksemburg); oraz Henry von Blumenthal (Bergem, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat L. Levi)